

[Poul Møller.]

i forholdet til folketinget, men i forholdet til tjenestemændene, til styrelserne og institutionerne, at det pædagogiske ligger, idet man siger, at de skal søge på finansloven og ikke komme rendende bagefter og søge om tillægsbevilling. Det er et synspunkt, jeg meget vel vil anerkende. Men det måtte jo pædagogisk føre med sig, at man så nægtede de pågældende overskridelser godkendelse på regnskabet, og en sådan konsekvens vil den højtærede finansminister formentlig ikke drage. Der er jo meget mindre pædagogik i det, hvis embedsmændene siger: vi kan bare vente og afgive regnskab og regnskabsmæssig forklaring, så får vi det godkendt af folketinget, så skal vi ikke lave aktstykker, så skal vi ikke løbe til finansudvalget, så skal vi ikke have tillægsbevillingslov, så kan vi bare nøjes med at komme med en regnskabsmæssig forklaring! Det ville jo stille embedsmændene meget friere. Vi så jo, hvordan man i den meget omtalte Jonstrupsag nøjedes med en regnskabsmæssig forklaring, og det blev jo ikke bedre af, at det viste sig, den var forkert, så man måtte grave sig dybere ind i det.

Den pædagogik, som den højtærede finansminister vil anvende i denne sag over for styrelserne, måtte jo i sin konsekvens forudsætte, at folketinget nægtede godkendelse af visse eller måske af alle de overskridelser, som den højtærede minister ikke vil søge tillægsbevilling til. Det er jo muligt, at det, når vi ser regnskabet til efteråret, må blive konsekvensen, men det er jo en konsekvens, som folketinget hidtil er veget uden om, og med rette, for det skaber næsten uoverskuelige problemer, ikke mindst hvis den højtærede finansminister ikke er finansminister til den tid. Derfor mener jeg, det må være forkert, det, man har gjort her i år, og jeg har altså henstillet til den højtærede finansminister at udarbejde de fornødne ændringsforslag; jeg taler naturligvis ikke på tingets vegne; men jeg vil henstille til finansudvalget, som nu skal behandle tillægsbevillingslovforslaget, at det i et samråd med finansministeren prøver på at sikre, at folketinget bevarer sin bevillingsmyndighed fuldt og helt; jeg vil også gerne henstille til mine kolleger i statsrevisionen, at vi får et samråd med finansministeren om,

i hvilken udstrækning vi skal acceptere, at tillægsbevillinger ikke søges.

Så vil jeg gerne takke den højtærede minister for kulturelle anliggender for hans svar og sige, at efter min opfattelse er det ministeren, vi må holde os til, og ikke visse kollegiale udvalg, råd eller nævn, som er nedsat. Derfor er jeg forbavset over, at den højtærede minister for kulturelle anliggender eller ministeriet i en skrivelse af 4. marts gjort bekendt med revisionsdepartementets undersøgelser i denne sag har meddelt, at man har henvist sagen til udvalg i stedet for selv at gribe ind. Jeg synes ikke, at det helt svarer til den fremstilling, som den højtærede minister for kulturelle anliggender gav folketinget her i dag.

Finansministeren (Poul Hansen): Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, at han havde fået det ud af mit indlæg her i dag, at der kun var tale om en praksis for et overgangsår. Jeg skal dertil kun sige, at sådan har det hele tiden fra min side været tænkt. Med hensyn til de videre forhandlinger, der nu skal føres om revisionsbevillinger o. s. v., går jeg ud fra, at sådanne forhandlinger bliver ført i finansudvalget, og jeg skal tage det ærede medlems henstilling til følge om ikke i så henseende at glemme revisionen, men sørge for, at det udarbejdede dokument omgående tilstilles også statsrevisorerne.

Dernæst vil jeg sige, at jeg tror ikke, det ærede medlem har ret i, at det ikke er en fornuftig pædagogisk foranstaltning, vi har betjent os af i år. Jeg tror ikke, at styrelserne er glade for på de punkter, der nu bliver tale om, at skulle afgive regnskabsmæssige forklaringer. Jeg tror, det vil indeholde et alvorligt incitament til, at budgetlægningen, for så vidt angår selve finansloven, bliver bedre og nøjagtigere i den kommende tid. De reaktioner, som jeg har fået, synes at tyde derpå, og jeg finder altså i dette forhold en retfærdiggørelse af det, der er sket.

Jeg er helt i overensstemmelse med det ærede medlem, for så vidt angår spørgsmålet om at nå frem til den bedst mulige budgetlægning også i den forstand, at folketinget forudgående skal godkende bevillingerne. Det opnår man jo ved, at budgetlægningen bliver så sikker og nøjagtig som muligt.